

Besídka 2015, Závod 3 vrchů, Rokyta, ...

XXI. RO NÍK

Únor 2016

Obsah

Malé ohlédnutí za vlčáckým podzimem....3	
Závod tří vrchů 2015	5
Víkendovka skautů	10
29.10.-1.11.	11
Víkendovka světlušek a vlčat I.....	12
Víkendovka světlušek a vlčat II.....	14
Oldskautský silvestr 2015.....	17
Víkendovka Tábor	19
Tříkrálová sbírka 2016	20
Vánoční výprava světlušek.....	21
Štědrodenní výprava	22
Rokyta 22.-24.1.2016	22

Malé ohlédnutí za vlčáckým podzimem

Přestože spousta chytrých psychologů a mentálních koučů radí nebrat se v minulosti, není na škodu se občas ohlédnout a zrekapitulovat. Třeba podzim u vlčat (možná bych měl napsat půlrok, nebo září až leden, ale mně se ten „vlčácký podzim“ líbí...).

Na táboře jsme přišli o silnou šestku s legendárními jedinci, které půjde jen těžko nahradit. Nicméně místa nezůstala dlouho prázdná a doplnili jsme se o sedm nováčků na výsledný stav 18 dětí rozdělených rovnoměrně mezi Racky a Káňata. Ve vedení vlčat se krom starého Pracha zdárně zapracovala a nebojácně pokračuje silná mladá krev: Áda, Kapitán a Štěpán, zřídka doplňování starcem Křovím, a pokud nejsou tréninky, i Langošem.

Potáborové zapálení se nás snad drží dál a tak chrlíme akce (skoro) jako na běžícím pásu. V říjnu, při příležitosti přespání v klubovně, složil vlčácký slib bratr Petís, kterému slibování v běžném termínu nedovolil předčasný odjezd z tábora (kvůli zlomené ruce). Při přespání jsme zároveň zhlédli animované zpracování Knihy džunglí, které se nám stalo předlohou k pozdějšímu divadelnímu představení na vánoční

besídce. A druhý den ráno jsme si udělali výpravu na Březník, rozdělali oheň a opekli si buřty.

V listopadu jsme dali hlavy dohromady s vedením světlušek a vyplodili další úžasnou věc s názvem „společná víkendovka v Klatovech“. Zázemí nám poskytli klatovští skauti, krásně jsme se zmáčkli do dvou kluboven a mohli stavět železnici a osidlovat Divoký západ (takový byl rámec celého víkendu). O tom si můžete počíst v Sušenčině článku.

Nemalou část všech prosincových schůzek nám zabralo pilné nacvičování divadelního představení Knihy džunglí, kde hlavní postavy ztvárnili Kecka (Mauglí), Majdam (Baghíra), Gumídek (Balů) a Řízek (tygr Šérchán). Vystoupení pak všichni perfektně sehráli v dokonalých kostýmech na vánoční besídce.

Uplynulý rok jsme završili tradičně, vánoční výpravou, které se pravidelně účastní vysoký počet jak dětí, tak dospělých, a letos dokonce i tři psi (Alan, Gita a Mája). U „svého“ krmelce v Ticholovci jsme ozdobili stromek (letos byl víc mrkvový než jablečný), naplnili krmelec, rozsvítili prskavky a zaspívali koledy. Na závěr došlo i na tradiční hledání batohu v režii Rajčete.

Nakonec jsme toho stihli za ten půl rok dost a další polovinu skautského roku toho také málo nebude. Jen namátkově máme šumavské víkendovky na Javorné a na Svárožné, pojedeme bruslit, čekají nás závody vlčat a světlušek a už přemýšlíme o tábore. Těšte se!

Prach

Závod tří vrchů 2015

A je to tu zase. První listopadový víkend. Pro všechny jeden z mnoha víkendů. Pro pár desítek lidí v republice dlouho očekávaný termín. Dny, kdy si sbalí do batohu to nejnnutnější, přesunou se na určené místo (nejlépe v horách) a v sobotu absolvují Závod tří vrchů. Závod, který má před sebou uvedené slůvko „extrémní“. Ale proč extrémní? Co je to extrémní? Když sjedu na lyžích lavinový svah? Když uběhnu v kuse 216 km z Death Valley (-82 m.n.m., teplota přes 50°C) na vrchol Mt. Whitney (2530 m.n.m.)?(Badwater ultramarathon) Když v pěti dnech absolvuji pět Ironmanů (4 km plavání, 180 km na kole, 42 km běh)? (EPIC5). Když vydržím 8 minut pod vodou? Na všechny tyto akce se těší zástupy lidí z celé planety, kterým to extrémní nepřijde. Ba naopak. Těší se, absolvují kvalifikace, jen aby se mohli zúčastnit. A já když vcházím do tělocvičny v Borové u Poličky, kde se Z3V 2015 koná, vidím zas ty stejné tváře, zdravíme se, podáváme si ruce. Rozbalujeme si karimatky vedle sebe, sedáme si ke stolu, smějeme se. Normální lidi, pro které je tato „extrémní“ akce hlavně setkáním. Všichni mají na pár let dopředu jasno, co se bude dít první listopadový víkend. A rozhodně bych to nenazýval extrémem. I když letos....

Letos? Letos v pátek sedáme s Ježou do auta k Džerymu (klatovský skaut), v Praze nabíráme Džeryho parťáka Houbu a po D1 drncáme až do Humpolce. Krátká pauza na benzínce, vyčúrat, dolejt palivo a hyjé přes Poličku do Borové. Přijíždíme již za tmy, kolem osmé. Rychlá registrace, hbité vybalení a dole ve sklepě prý čeká občerstvení. Samoobsluha u pípy mne nadchla. Natočíte si kofolu, nebo (nezodpovědní sportovci hřešící životosprávou) pivo a necháte 15 Kč v krabici. Po chvíli se v krabici hromadí dobré 2000 a tak to vydrží až do

rána. Osazenstvo je zkrátka takové, že by nikoho nenapadlo nezaplazit. Možná, že tohle je extrém...

Po krátké noci přichází budíček (nepoučitelní jsou vzhůru od čtyř a budí rachtáním a šustěním), vyčistit zuby, napustit vodou pytel (camelbag), do batohu dva chleby, dvě sušenky, hlávkou ledového salátu a v pět hodin startovní výstřel. První kopec známe jen azimut a nadmořskou výšku. Rychle ho najdeme na mapě a vyrážíme. Po pěti kilometrech, ještě za tmy, luštíme první úkol. Sčítání a odčítání čísel v řádech desetitisíců, bez použití tužky nebo kalkulačky. Pokud je výsledek větší než 1000, běžte na kopec A, pokud je menší než 1000, běžte na kopec B. Rovnice na poloviny A4 dává chvíli zabrat, nicméně se v kooperující šestici (já + Ježa, Džery + Houba, Bára + Týna (boleslavské skautky)) shodujeme na kopci A a vyrážíme. Po dalších deseti kilometrech víme, že jsme správně na druhém stanovišti. Úkol spíše zábavný, jablko + škrabka = úkol udělat co nejdelšího hada ze šlupky. Zároveň využiju chvíli, abych si vyměnil ponožky a zjistil, že moje boty na běhání asi nebudou úplně ideální. Puchýř na achilovce lehce řeže. Tak ho přelepím, strčím do suchých ponožek a boty utáhnu pevněji. Další stanoviště je na kopci s názvem Devět skal. Cesta ubíhá, s puchýřem jsme uzavřeli dohodu, že pokud se na něj nebudu soustředit, tak dá pokoj.

Na Devíti skalách se tyčí několik skalních stěn (asi třeba devět) a na nich několik lezeckých tras s jistěním. Moje oblíbená lana!!! Úkolem je za 10 minut slézt co nejvíc tras (trasy jsou bodovány dle obtížnosti od 2 do 6). Ježa si troufá na ty náročné a nahání nám body do celkového hodnocení. Já si nechávám ty dvojky a trojky (nejsem převlečenější, se nebudu pouštět do žádných velkých akcí...). Nakonec mě Fousek (organizátor a jistič lana) vždycky nějak vytáhne nahoru a spustí dolů. Za deset minut přichází vysvobození a já mám zas na rok pokoj od těch postrojů. Při pohledu na další stanoviště nám lehce klesá čelist, jelikož je na druhém konci mapy, než je základna. Ale co, pak už se půjde jen zpátky. Kolem druhé hodiny odpolední jsme ve Škrdlovicích, kousek před dalším stanovištěm. Je čas oběda, máme za sebou 40 km, nálada výborná (protože teď už to musí jít nejkratší cestou zpátky...), a tak se rozhodneme občerstvit se v penzionu u Hrocha. Trošku nóbl na šest

ušpiněných a mokrých jedinců. (Zapomněl jsem zmínit, že od osmi od rána do pěti odpoledne vytrvale mrholilo. Žádný velký slejváky, určitě ne na pláštěnku, ale nit na nás suchá nebyla). Ale co. Odpolední káva, nápoj a obložená mísa (občerstvení nebylo) pomůže na další cestě. Puchýř se rozhodl zmizet, ponožkou prosakuje krev i na druhé patě. Tak utáhnu botu a jdu dál. Prvních pár kroků je nejhorších (pak už jsou jen ty hrozně).

Na stanovišti u rybníka Velké Dářko očekáváme tradiční lodě. Ejhle. Ona to obratnost. Se samotným organizátorem Kuldou. Podlez (pod hrazdou ve výšce kolen), prolez (obručí), přeskoč (hrazdu ve výšce ramen). To vše a zároveň se přitom držet za ruce. Vše zvládneme, ale při přeskoku vyčerpáme dva pokusy a oba neúspěšně (na druhou stranu, tuto překážku překonalo asi jen pět dvojic). S pocitem zvládnutého úkolu se znovu zadíváme do mapy. Při pohledu na mapu tuhne krev v žilách... běžně při Závodu tří vrchů nachodíme 50 – 60 km. Teď máme jít do Kuchyně, což vypadá na 55 km dnes. A pořád zatraceně daleko od základny. Začíná se šerit. Kdo nezkusil, nemůže uvěřit kolik soumrak bere sil. Už se vám ani tolik nechce, i když by to jako šlo, ale vlastně začíná bejt chladnějš a nohy rozbolavělý a proč si tady nesednout. Zkrátka nápor na psychiku. Ale jdeme pořád dál. Krok se stává namáhavějším, ramena bolí od batohu, prostor je určený jen kuželem čelovky, pak už tma a mlha. Ale jde to pořád dál a dál. Vylézáme z lesa na silnici a za ní už louka a za loukou rybník u Kuchyně. Zdálky je vidět spousta světýlek, zkrátka je to naše stanoviště. Teď se ještě dostat přes louku. Louka je vlastně pastvina, pastvina je ohraničená a v ohraničené pastvině bývají volná zvířata. Vedle ohrady je pole, jenže nikdo se nechce brodit blátem, tak jdeme radši při okraji ohrady, vždy maximálně na dva kroky od ohradníku. V tom se z mlhy začínají rýsovat siluety skotu (myslím ty s rohama, ne s dudama a v sukních). Asi si nás prohlízejí, radši na ně moc nesvítím, v hlavě mi běží, jestli oslněná kráva je agresivnější než neoslněná. Tak děláme jakože nic, děláme, že si hledíme svého, ani se jim nedíváme zpříma do očí (to se nemá dělat medvědům). Pak se stádo začne pomalu pohybovat jako jedna velká vlna hnědých hřbetů, plouživým krokem se nenápadně blíží. Ve vzduchu je cítit podivné napětí. Když v tom se to stane. Jedno

tele (čtyřnohé) neudrží nervy a začne skákat a vyhazovat zadní nohy do výšky. Pro nás jasný signál agrese. Během tří vteřin se ocitáme skokem plavmo na druhé straně ohradníku (doufám, že ty krávy vědí, že za ohradník se nesmí – to je náš domeček). Otíráme kolena a břicha od bahna a jsme šťastni, že jsme přežili napadení stádem krav. Zároveň se ocitáme u rybníka a čteme zadání. Musíme vařit guláš. To znamená objet na lodi postupně stanoviště na břehu rybníka (sádlo, cibule, maso, vývar, koření), všude vzít korálek a splnit úkol. Ve výsledku se vlivem úkolů 2x mění háček se zadákem a děláme třikrát tři kolečka kolem rybníku. Zkrátka třičtvrtěhodinky ostrého pádlování (a to v lodi nesesíme poprvé. (Někteří museli být hoodně zoufalí.) Rychle vytahujeme loď, bereme mokrý batoh na mokrá záda a zkoumáme mapu. Další stanoviště Kořeněný kopec, dalších víc jak 15 km na sever. O rozdrápaných patách nemluvíme, Džery má problémy s nohou a Ježa má otlaky na chodidle. Chůze se stává směšnější a směšnější. Jdeme jak kačeři, krok za krokem. Zastavujeme častěji, já si v duchu povídám s puchýřem, vysmívám se mu, že nedokáže ani pořádně bolet a řezat do pat. Před očima mám fotku Zátopka, jak dobíhá v Helsinkách s nekonečnou bolestí a utrpením ve tváři... opakuji si jeho citát: „Když nemůžeš, přidej!“ Jenže to nejde, tak ťapkám a ťapkám dál. Konečně se dostáváme na Kořeněný kopec. A je zatraceně kořeněný. Řekl bych až pikantní. Pikantnost umocňuje náplň stanoviště – typická Prasárna. Další z tradičních stanovišť, zároveň vždy poslední právě proto, aby vás po celé té cestě ještě donutilo čuchnout si dna. A tak jako trotlové skáčeme žabáky, chodíme jako kačeny, děláme angličáky a do toho jezdíme jako trakaře. Prostě čtvrt hodina čistého masochismu. Ale ta jistota, že je to poslední, že už jen dojít do cíle, to je k nezaplacení. A v tu chvíli neochvějně vím, že dojdeme. Vyrážíme tedy na cestu, Ježa sotva sune nohy, já na tom nejsem lépe, a tak se rozhodneme oddělit od Džeryho a holek. Zdržovali bychom je. Sice se zdráhají, ale Ježa je neoblomný. Sedneme na pařez, mlčíme a pak zas chvíli jdeme. Tempo se blíží ke dvěma kilometrům za hodinu, ale vytrváváme. Občas se podívám nevěřícně na mobil, kde si zaznamenávám trasu. Sedmdesát kilometrů? A dalších dvacet do cíle? Pochyby se derou na mysl, ale zatím mlčíme oba. Další kus cesty za námi. Přicházíme do civilizace.

Podle mapy všechno jasné, projdeme vesnicí a rovnou do lesa. Pak už jen držet směr a jít. Jenže za vesnicí mapa nesouhlasí s realitou. Jak je to možné? Snadno...špatná odbočka, musíme se vracet. Naštvaně sedáme u silnice a přemýšlíme nahlas. Hodina do půlnoci, před námi dobré čtyři hodiny cesty naším tempem. Uvědomění si, že dorazíme do tělocvičny nad ránem, nás definitivně zlomí. Vytáčím tedy nouzové číslo a ptám se, jestli nejede auto z Prasárny na základnu. Papouch je prý dva kilometry od nás. Hlásíme se tedy Papouchovi a během deseti minut lezeme do auta. Je to tak snadné...

Po příjezdu na základnu je už spousta lidí ve spacácích a unaveně odpočívá. Svlékáme ze sebe mokré a špinavé oblečení a vybíhám rychle do sprchy. Hnuj na podlaze (nehorázně bahna, trávy, jehličí) mne neodradí a ve sprše už točím pákou na baterii doleva. Jenže ejhle, teplá voda není. Rozpomněl jsem si rychle na minulé ročníky, kdy teplá voda byla asi jen v Meziboří loni, zatnul jsem zuby a jal se mýt proudem vody. Stojí to za to. Okamžitě po ledové sprše se začínají prokrvovat nohy a všechna únava půjde rychleji pryč. Čisté trenýrky, čisté triko a můžeme do sklepa pod tělocvičnou, kde nás čeká guláš. Žel bohu množství nebylo odhadnuto úplně přesně, a tak jej kuchaři nařídili vodou. V tu chvíli mi to bylo jedno. Snědl bych i samotné suché knedlíky. Ježa přinesl kofolu (pivo už nechtějí narážet), tak chvíli posedíme a pak si lehne do spacáků. (Já strávím noc na břiše, protože krvavé paty nesnesou kontakt s karimatkou). Džery prý dorazil někdy kolem druhé hodiny, ale to už spokojeně zařezáváme. Stejně jako celá tělocvična.

Ráno stojí za to. Všichni (jako každý rok) chodí jako kachny, nebo alespoň kulhají. Ke snídani máme štrůdly se spoustou mléka. Sbalíme věci, počkáme na vyhlášení a můžeme se odebrat k autu. Za pár hodin jsme zpátky doma. Následující týden mi přeje počasí a jiné boty než pantofle nazují až v pátek, kdy odjíždíme s vlčaty na víkendovku. Paty tak krásně zaschnou a těší se na příští rok. To se asi vrátím k osvědčeným pohorám? Nebo zkusím jiné kecky? Uvidíme na dalším setkání podobně naladěných lidí, žádný extrém...

Prach

Víkendovka Skautů

10. října večer se náš oddíl Nezmaři sešel v klubovně. Na začátku naši přespávačky si každý vyndal své věci a připravil si spacák a karimatku. Po vybalení jsme hráli různé hry a luštili rébusy. Po nějaké době, když už byla tma, si někteří z nás šli pro nové „stezky“. Pak jsme si dali večeři a vyrazili na noční bojovku. Ta nám ze začátku dělala problémy, ale nakonec se nám povedlo vyřešit ji a zjistit to, že nás čeká celoroční

etapová hra. Na závěr této výpravy si každý mohl opéct buřta na táboráku. Po návratu do klubovny jsme si konečně šli lehnout. Hned ráno si každý zabalil své věci a vyrazili jsme do Přeštic na nádraží, odkud jsme vlakem odjeli do Plzně. Už na nádraží v Plzni jsem zjistil, že jsem ve vlaku zapomněl čepici.... Čekala nás návštěva Techmánie, na kterou jsme se všichni moc těšili. V Techmánii jsme strávili skoro celý den a každý se mohl jít podívat, kam chtěl. Moc jsme si to užili, ale všechno jednou končí. Vrátili jsme se do Přeštic, kde jsme se rozloučili a rozešli se.

Krtek

29.10.-1.11.

O podzimních prázdninách již tradičně vyrazily oldskautské rodiny na víkendovku. Tentokrát do Rožmitálu pod Třemšínem, kde bylo domluveno od čtvrtedního večera ubytování v klubovnách místních skautů. Na to, že jsou klubovny v rekonstrukci, jsme byli upozorněni, přesto jsme byli překvapeni, někteří téměř v šoku, že Bope? Celkem nás bylo 22 (někdo přijel později, někteří odjeli dříve). Na pátek jsme si dali za cíl vrchol Třemšín, kde jsme si i rozdělali oheň, abychom se v té zimě trochu zahřáli. Pod vrcholem se rozprostíralo pěkné kamenné moře, které zvládla i Jolča s terénním kočárkem.

V sobotu jsme vyrazili k Padrťským rybníkům, cestou nám i svítilo sluníčko. U rybníků foukal velmi, ale velmi silný vítr, takže byly vlny jako na moři ☺. Hnída, dle skautského hesla buď připraven, hned vytáhla dva minidraky, kteří se za moment vznášely v povětrí.

Dalekohledem jsme pozorovali divoké husy a orla mořského. Sobotní program pokračoval pro většinu z nás v bazénu v Příbrami (Kamil s Míšou raději zalezli pod zem). Tam oldskauti zaplnili vířivku, děti hlavně tobogány.

V neděli jsme v muzeu navštívili interaktivní výstavu „Fenomén Igráček“, po obědě v místní restauraci jsme se chvíli vystavovali sluníčku, které nádherně hřálo, (vzhledem k tomu, že to bylo na dětském hřišti, vystavovali se jen dospělí, děti měly jiné starosti). Cestou domů jsme se ještě zašli mrknout na mohylu J. J. Ryby (někteří, co spěchali domů, o ni bohužel přišli...). A pak už jen cesta domů...

A na závěr malý rodinný průzkum: Co se nám na víkendovce nejvíce líbilo?

Terezka: 1. Návštěva bazénu, 2. Kamenné moře, 3. Nakupování a prodávání v muzeu

Pája: 1. Návštěva bazénu, 2. Kamenné moře, 3. Schovávaná v klubovně

Kula: 1. Spokojenost a radost našich dětí, 2. Padrťské rybníky – mohutný vítr, vlny, orel..., 3. Barvy podzimu

Viki: 1.2.3. Že podmínky, které nás tam čekaly, nikomu nezkazily náladu

Jméno

Víkendovka světlušek a vlčat I

Na víkend 13.-15. listopadu jsme naplánovali světluškám a vlčatům víkendovku v klubovnách klatovských skautů. Se světluškami tam jezdíme už pravidelně, líbí se nám zázemí a blízkost šumavské přírody. V pátek odpoledne už nedočkavě čekalo 32 světlušek a vlčat, Prach, Áda, Langoš, Kapitán, Vojta, Kostík a Sušenka na nádraží. Já jsem jela autem plným jídla a batohů nejmladších. Poslední zamávání rodičům a hurá do vlaku. Po dlouhé cestě z nádraží

do kluboven se děti navečeřely a mohla odstartovat celovíkendová etapová hra. Téma bylo „železniční“, cílem družstev bylo nasbírat co nejvíce vagónů k lokomotivě. Úvodní hra byla noční akční běhačka v dešti. Brzy jsme zahnali všechny do spacáků, protože brzy ráno nás čekal budíček a rozcvička od pravého výpravčího Ády.

Cílem sobotní výpravy byla zřícenina hradu Pajrek v okolí Nýrska. Krásné podzimní počasí nám zpříjemnilo sluníčko. Během cesty družstvům postupně přibývaly vagónky za splněné etapy. Na Pajreku jsme se pokochali výhledem na nýrskou přehradu a díky úžasné viditelnosti jsme viděli šumavské vrcholky, posvačili a pokračovali v cestě. Nějak jsme podcenili tempo některých líných kusů a v závěru museli mírně řečeno natáhnout krok. Netušila jsem, že je Nýrsko tak nekonečně dlouhý. Dá se říct, že jsme ho prolítli a skoro zázrakem stihli

vlak zpět do Klatov. Prach si ještě zažil krutou chvilku s malým vlčetem a jejich sprint na benzínkové záchody naštěstí dobře dopadl. Všichni nadšeně souhlasili s nápadem jít na odměnu na pohár do cukrárny v Klatovech na náměstí a popravdě i nám dospělým bodla kávačka s dortíkem. Sobotní večer proběhl už v poklidu jen v klubovnách. Největší zážitek měli všichni při ohřívání párků k večeři, protože se nám podařilo (teda spíš mně) vyhodit pojistky v celém objektu kluboven

a dobrou hodinku jsme měli černou. I hotdogy se podávaly potmě. Zachránila nás správkyně školní jídelny, která za Prachovy asistence proud zpět nahodila. Jak by řekl Rajče: „Škola hrou“.

V neděli jsme navštívili klatovský bazén a všichni si to parádně užili. Po návratu do klubovny jsme už jen poobědvali špagety, sbalili se a uklidili v klubovnách. Všechny děti jsme vrátili rodičům a víkend jsme zhodnotili jako povedený.

Kikina

Víkendovka světlušek a vlčat II aneb Vlče jede na víkendovku

Čerstvé vlče jede na svou první víkendovou výpravu. Těší se velice. Největší radost to samozřejmě způsobí rodičům. V domácnosti ubyde jeden živel. K večeři si můžeme udělat milované ryby, které živel zrovna nechce jíst. Nikdo nás nebude v sobotu a v neděli budit v 6 ráno, protože živel bude někde úplně jinde a bude budit úplně někoho jiného. V domácnosti sice pořád zůstává ještě jeden menší živel, ale jelikož bude osamocen, odpadne potřeba rvát se, hádat, poštuchovat a způsobovat tím stresové situace svým rodičům.

Ještě před odjezdem nás čeká aktivita „*sbalit vlčeti vše potřebné*“. Vlče hlásí, že mu s sebou stačí věci na plavání, hlavně plavecké brýle, protože v neděli jdou do bazénu. A taky potřebuje, abychom mu na lísteček napsali, jak se jmenuje ta dobrá čokoláda z automatu u bazénu, kterou si tam pravidelně dává po plaveckém kurzu. Tu prý si určitě dá. Dále je nezbytné vzít si s sebou plyšovou krysou z Ikey, novou propisku, a jestli prý na tom trváme, tak i karimatku, ale tu samovyfukovací. A k večeři, to je prý zásadní, 4 rohlíky s hermelínem. Jinak prý ho nic dalšího nenapadá. Coby rodiče se tedy nepatrně vnutíme, že třeba spacák nebo nějaké náhradní oblečení by se mohlo hodit. Po krátké diskusi tedy máme povoleno vlčeti dle seznamu obdrženého od velkého Pracha pomoci s balením. Otec zálesák a matka skautka se radostně předhánějí, kdo vlčeti poskytne lepší radu ohledně nejsprávnějšího způsobu sbalení batohu, též mu ušetřují hodnotné a prověřené znalosti pro přežití v divočině. Vlčeti je to vcelku jedno a v nestřežené chvíli propašuje do batohu živé morče. Naštěstí se blíží hodina odjezdu, tudíž není čas na velké řeči. Vlčeti přidáme jedny sušenky, aby nestrádalo, připomeneme mu, že každý den si vymění prádlo, že zítra si vezme teplejší tepláky, protože má být chladno, že se bude do spacáku převlékat, že se bude utírat do ručníku, a že... No, bylo toho asi ještě víc, ale už si to nepamatují ani rodiče, natož vlče.

Ale už jsme na nádraží, čas odjezdu se blíží, rodiče se již těší na odjezd výpravy, naše vlče lítá jako utržené po perónu s dalšími vlčaty a taky se

moc těší. Naštěstí všichni včas odjíždějí. Vlčata do Klatov, rodiče domů. Vlčata čekají dva dny zážitků, rodiče dva dny klidu. Všichni jsou s tou představou spokojeni.

No a je tu neděle, leje a fouká a již brzy odpoledne se setkáme s vlčetem. A opět stojíme na nádraží, už neprší a vlak od Klatov právě přijíždí. Jsou tam. Všichni. Radostné vystupování, vítání a je to. Z nádraží jdeme s vlčetem pěšky domů, a po správně kladených otázkách se mnoho zajímavého dozvídáme:

„Šli jste v pátek brzy spát?“ „Ne, proč? Hráli jsme noční hru, a pak jsme se poňoukali ve spacácích. To bylo hustý.“

„Doufám, že jsi nevstával moc brzy a nebudil ostatní.“ „No, já myslím, že jsem se vzbudil až tak v 6 ráno, ale nebyl jsem sám, pak jsme se navzájem lochtali a byli vzhůru všichni.“

„A měnil sis prádlo a ponožky?“ „Jó, to jo, vždycky uprostřed noci jsem si na to vzpomněl, tak jsem si to potmě ve spacáku převlíkal.“ „A to jsi tím nikoho nevbudil?“ „To nevím, ale já jsem tak zvyklej.“ (Ale to nevím odkud).

„A hráli jste nějakou hru?“ „Jo, to jo, tu noční, pak na uhlí,

taky na indiány, pak ještě asi 6 dalších a taky jsme koukali na světlušky klíčovou dírkou. To bylo hodně dobrý, to se nám líbilo všem.“

„A na sobotní výpravu, vzal sis ty teplejší tepláky?“ „Chtěl jsem, ale nevzal, Prach nám totiž ráno řekl, že půjdeme na hrad a tam přece bývá teplo.“ „On je v Klatovech hrad?“ „To nevím, ale na ten hrad se šlo přes most, jak jsme pod ním s tátou jeli závod na lodi.“ „???“ „No jak tam plavou ty vodní vydry, buď jsou hnědý, nebo béžový.“ „Jo, nutrie“ „No ty“. „Aha. Takže vy jste asi byli v Nýrsku“. „To je možný, já to moc neřešil.“

„A co jídlo, chutnalo ti?“ „To si nepamatuju, ale něco jsme asi jedli. Akorát pítí teda, nic moc. V sobotu byl ke snídani čaj, ten černej, a Prach asi neumí moc sladit. Tak jsem ho nepil.“ „A co jsi teda pil?“ „No nás bylo víc, komu nechutnal, tak jsme pili vodu z kohoutku. Akorát nechápu, proč ostatní pili studenou, já si pouštěl do pusy tu teplou. A v neděli sladila čaj Kikina, to bylo o něco lepší, a taky byl ovocnej. Jo, a to ti teda musím říct – byla tam taky lednička. A hádej, hádej, co v ní bylo.“ „Hm, to nevím“. „No tak hádej“. „Fakt nevím“. „Tak já ti to řeknu, to budeš zírat: Nebylo v ní nic!“

„Taky jsem ti dala s sebou sušenky, snědl sis je?“ „Ne, na takový věci vůbec nebyl čas.“

„A jak se ti líbilo v bazénu?“ „Jo, dobrý, cestou k bazénu jsme strašně zmokli. Porovnávali jsme si s vlčatama, kdo má nejmokřejší bundu. Ale nevyhrál jsem.“ „No, ale v batohu na zádech jsi měl přece pláštěnku.“

„Já mám v batohu pláštěnku? To jsem teda vůbec nevěděl“.

„A stýskalo se ti po nás?“ Následuje hluboké zamyšlení. „ To myslím, že se mi nestalo, ale na morčata, na ty jsem si dvakrát vzpomněl. A tady jsem ti přivezl 5 bukvic, nevím teda na jakém stromu rostou, jestli na dubu nebo na jeřabině, jsou sice úplně prázdný, ty dobrý semínka už z nich vypadaly, ale jsou pěkný, a myslím, že by sis je mohla vzít v pondělí do práce.“

A tak jsem si připravila 5 bukvic do práce, pochválila vlče, jak to dobře zvládlo, doma dala usušit jeho promočené boty, vyprala špinavou bundu, zašila roztržený spacák a před spaním si ještě poslechla vopravdu hustej vtip, co vyprávěl nejstarší vlk Radim.

Yetti

Oldskautský silvestr 2015

Již tradičně jsme se sešli v klubovně poslední den v roce 2015. Abychom důstojně, intenzivně a radostně přivítali příchod nového roku. Chystání pohoštění nám zabralo hodně času už doma a v klubovně jsme jen instalovali ochutnávky do co nejlákavější podoby. „Hlavně se nesmíme moc přejídat“, říkali jsme všichni, ale nakonec se nedalo odolat. Martin pak čapnul kytaru, zpočátku pomalu jsme se rozezpívávali, ale pak se zábava rozjela na plné obrátky. Zvláště když Frenky a Viki vysvětlovali pravidla lehce úsměvných her a soutěží. Někteřím účastníkům zpočátku přišly hry poněkud pod úroveň jejich titulů a dosaženého postavení ve společenském žebříčku, ale nikdo se nakonec nezdržel a všichni chtěli soupeři uštvědit hořkou porážku. Milada s Janou se snažily přezpívat Martina, ale bylo to marné. Kulka se jako nejmladší účastnice chopila rumba cinkátek, Pepa bubínku a všichni si s chutí zazpívali. Najednou byla půlnoc, tak jsme slavnostně odšpuntovali šampus a šli ven pozorovat ohňostroj nad Příchovicemi. Měli jsme také vlastní rachejtla a světelné efekty, které se vystřílely k velké radosti všech účastníků.

Abychom jen nesešli a nejedli, vydali jsme se druhý den na lužanskou horu pozdravit tamní sousoší a najít poklad. Cestou jsme hráli různé zbesilé závodní hry, ve kterých se hlavně uplatňovali dorostenci: Pavlík, Michal, Tereška, Zuzanka a Nelinka. Ti hráli například pejsky, vodiče slepých brzdičů a hledače pokladů. Romana musela vzhledem ke své velikosti zapadnout mezi děti, ale vůbec jí to nevadilo. Šat měl s sebou velkého koně, na kterém se omladina povozila, aby dala pokoj a zvládala náročnou dálkovou trasu. Takže nikdo nakonec ani moc neremcal, jen Džony se nechtěl mezi děti počítat, tvrdil, že ve svých dvaceti se už moc dítětem necítí. Trasu z Přeštic na Taneček a zpět jsme zvládli bez nejmenšího zaškobrtnutí a zdárně a pohybem jsme strávili první den nového roku 2016. Přejme si, aby byl celý v pohodě a vydařený jako jeho první třístapěšedesátina.

Ja&Fa

Víkendovka Tábor

Jednoho deštivého pátku jsme se sešli, skauti a skautky, abychom tradičně navštívili klubovny ostatních skautů. Pro tento listopad jsme si naplánovali víkendovku v Táboře. Cestu jsme zahájili v Přešticích na nádraží. Co všechno se událo, popíšu v několika větách: Při přechodu v Plzni na další vlak jsem málem ztratil karimatku (ztráta mých věcí je tradice), připojil se k nám Kulich a Pepa a poté asi tak 8 hodin jsme přecházeli z vlaku na vlak. Když jsme se konečně ocitli v Táboře, zjistili jsme, že prší. A aby toho nebylo málo, když jsme dorazili ke klubovně, ukázalo se, že na nás zapomněli.

Po hodině jsme se dostali do klubovny. Všichni začali večeřet, protože po takové cestě vyhládne. Někteří z nás měli buchty, někteří instantní polévky a Křeček kuře na paprice. Po chutné večeři jsme si šli připravit pelechý. Skautky spaly ,na palandách skauti na kobercích. Zbytek večera jsme poté naplnili hraním Bang!, nebo posloucháním rádia. V sobotu ráno jsme se vydali do potravin nakoupit si zásoby. Já s Kulichem jsme si koupili „jídlo mazáků“ (ave colu a makový buchty).

Program na sobotu byl jednoduchý: celodenní výprava. Naštěstí nebyla ani dlouhá ani krátká (takže 30 km). V neděli ráno nás překvapila nečekaná věc: začalo sněžit. To některé však neodradilo, aby si koupili jídlo v Tesco. Zbytek neděle jsme strávili úklidem

klubovny a přípravou na odchod. Okolo 12. jsme vyrazili na nádraží, abychom byli včas doma. Domů jsme přišli okolo páté. Mohu vám říct, že sice je Tábor zajímavé místo, nic se ovšem nevyrovná příchovické klubovně.

Kuba

Tříkrálová sbírka 2016

V prvních dnech nového roku tradičně putovaly skupinky tří i více králů po našich Příchovicích. Oslovila jsem letos ke spolupráci naše vlčata, aby se k nám, světluškám, přidala. Prach, Kapitán, Áda a především vlci

si tak poprvé (a doufám, že ne naposledy) vyzkoušeli kouzlo

tříkrálového koledování. Očekávali jsme, že letos nás čeká mimořádně teplé počasí, protože vánoční dny trhaly teplotní rekordy, ale nakonec první dny nového roku přinesly pořádně mrazivé, sněhové i dešťové počasí. Aspoň mělo koledování tu pravou zimní atmosféru. Velkou radost nám udělala i vybraná částka 11 402 Kč, opět se nám podařilo prvenství v obcích mimo Přeštice. Velký dík patří hlavně našim nejmenším koledníkům – světluškám a vlícatům – za velký dobrý skutek potřebným.

Jméno

Vánoční výprava světlušek

23. prosince v odpoledních hodinách tradičně světlušky vyrazily na vánoční výpravu do Ticholovce. Nesešlo se nás sice moc, ale to vůbec nevadilo. Dokonce se k nám přidala i Karolínky maminka s kočárkem, bývalá skautka a vedoucí. Starší světlušky ukazovaly cestu nováčkům

přes Třešňovku ke krmelci u lázní. Tam jsme vysypaly všechny dobroty pro zvířátka a vydaly se směrem ke svatému Vojtěchovi. Zastávku jsme udělaly u menšího smrčku, který jsme si nazdobily svíčky se svíčkami. Postavily jsme se do kruhu kolem něj, zazpívaly si koledy a popřály si krásné Vánoce.

Jméno

Štědrodenní výprava

Jako každý rok se na Štědrý den ráno k příchovické klubovně začaly trousit skupinky skautů a vlčat. V dobré náladě se totiž chystali podělit se o dobroty se zvířátky v lese, vlčata s těmi na Ticholovci, skauti zase s těmi na Březníku. Krátce po deváté jsme se tak v hojném počtu vypravili směrem k našemu blízkému tábořišti. Viky odchvátal napřed jako předvoj připravit dřevo na svačinu. Za vsí jsme pak byli kompletní, když se k nám připojil Šat na koni. Cesta uběhla v čilém hovoru jako nic. U krmelce nad lomem jsme zanechali všechna jablka, mrkve a další dobroty pro zvířátka a rychle seběhli dolů k potoku a tábořišti. Zde již plápolal oheň, a tak jsme měli možnost se zahřát (ne, že by to bylo při letošním vánočním počasí potřeba) a někteří si, jak je již zvykem, opekli a pošmákli na masných výrobcích. Kulich nezklamal a zase po roce pekl hady. Nechyběla ani hra na schovávanou, kdy se někteří opravdu obětavě vrhali do těch největších houštin v okolí. Stav a čistota jejich oblečení tomu pak pochopitelně odpovídaly. Krátce po jedenácté hodině jsme zahladili ohniště a vydali se na zpáteční cestu. V Příchovicích jsme si všichni popřáli krásné vánoční svátky a natěšeni na dárky vyrazili vstříc svým domovům.

Jméno

Rokyta 22. -24. 1. 2016

Tak jako každý rok se Oldskauti vydávají na zimní víkend na běžky, tak i letos vyrazili na tradiční Rokytu. Chatu jsme měli zamluvenou na daný datum už od podzimu, a tak jsme byli zvědaví, jaké počasí nás překvapí.

Pár dní před odjezdem padaly na Modravsku teplotní rekordy, teplota klesala až k -35supňům. A tak byly určité obavy kolik a co sbalit s sebou. V pátek jsme najížděli na chatu postupně podle toho, kdo se jak uvolnil z práce. Teplota ukazovala odpoledne okolo -15stupňů a mělo se oteplít. Sjelo se nás celkem dost. 17 kousků dospělých a 11 dětí různých věkových kategorií. Někdo jel dříve a rovnou lyžovat jako třeba Viki s rodinou, Kofič s rodinou, Hnída s rodinou, Frenky s Janou a někdo dorazil před večerem rovnou na chatu-Laka s Vládou a Šatem, Čochtan s rodinou a nakonec já, Bedlák s rodinou. A jelikož jsem chtěl oslavit moje narozeniny s touhle bandou, tak jsem vezl i něco na zub a žízeň. Když jsem rozrazil dveře, tak byly všichni rádi, že jsem v pořádku dojel i s proviantem. Guláš se dal rovnou na plotnu ohřát a už se rozdávaly talíře. Večer přišla oficiální gratulace a předání dárku, za který všem hrozně moc děkuji. Pak už bylo na řadě tradiční zpívání a drbání do pozdních hodin. Ráno jsme postupně vylézali z brlohů, snídali a plánovali sportovní radovánky. Teplota nám přála, bylo mírně pod nulou. Někdo jel na sjezdovky na Kvildu, někdo na běžky na Modravu, Kvildu, Březník, Javoří pilu, atd. A někdo na pěší túru. Ale někdo nás i opustil... Hnída s rodinou musela odjet na rodinnou oslavu a Šat jel s nimi domů. Laka s Vládou, Vikim a Kamilem s dětmi šli na Antýgl a těšili se na pořádný dlabanec. Jak ale dorazili k penzionu, tak zjistili, že se nenají ani nenapijí, protože bylo zavřeno. Tak se otočili a šli zpět k chatě, kde našli do Kamilovo žluťáka a jeli na osvědčenou Arniku. Tam je nezklamali a pohostili. No a před večerem jsme se opět sešli na chatě. Kamil si vymodeloval dvě pěkné sekané a dal je péct do trouby, to byla naše společná večeře. Laka míchala tataráček, Kofič do něho nakrájel cibulku. Dal si hodně záležet, aby byla najemno, taky u toho pěkně slzel... Pak se ještě smažily topinky a vše se podávalo najednou. Kombinace sportovních výkonů, gastronomických výtvorů a teplota většinu osazenstva utahalo natolik, že jsme postupně odpadali do postelí. Ráno jsme dojedli zbytky od večerního hodování a začalo se balit. Pár nás ještě sjelo na běžkách při Vydře kolem Turnerovy chaty na Čeňkovu Pilu, kde jsme chtěli v místním penzionu Bystřina společně poobědvat. Jaké ale bylo překvapení, když jsme zjistili, že mají v lednu zavřeno. To nás nemile překvapilo, a tak už jsme se všichni rozjeli k

domovům. Myslím si, že se nám Rokyta opět povedla a už se těšíme zase za rok...

Bedlák

Protlak – časopis střediska Prácheň

Vychází 4x ročně, vydává středisko Prácheň

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,

redakční rada: Skácel (skautky), Rajc (RR, vlákna), Kiki (světlušky),
Čížková (skauti), Laka (oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Prácheň 237, Prácheň 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 22.2.2016 **neprodejné** <http://prachovice.skauting.cz>